

Η προφητεία του Δανιήλ για τον ερχομό του Μεσσία.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μέσα στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχουν εκατοντάδες προφητείες που αναφέρονται στην πρώτη και τη δεύτερη έλευση του Μεσσία. Προφητείες που αναφέρονται στην καταγωγή Του (Γένεσις θ'26), στη φυλή Του (Γένεσις μθ'10), στη γέννηση Του (Ησαΐας ζ'14, θ'5-6), στην πόλη Του (Μιχαΐας ε'2), στην απόρριψη και το θάνατό Του (Ησαΐας νγ, Ψαλμός κβ), στην ανάστασή Του (Ψαλμός ις'9-11), στην ανάληψή Του (Ψαλμός ξη'18) και στη δεύτερη έλευσή Του (Ζαχαρίας ιδ'4).

Αλλά υπάρχει μία μοναδική προφητεία που δίνεται στο βιβλίο του Δανιήλ και προσδιορίζει χρονικά τημέρα της πρώτης έλευσης Του Μεσσία. Αποτελεί μια θαυμαστή μαθηματική προφητεία την οποία *«ουδείς εκ των ασεβών θέλει νοήσει· αλλ' οι συνετοί θέλουσι νοήσει»* (Δανιήλ ιβ'10).

Πραγματικά βλέπουμε συνετούς ανθρώπους από όλους του λαούς και τα κοινωνικά επίπεδα να προσμένουν στις αρχές του πρώτου αιώνα το Μεσσία. Παράδειγμα αποτελούν οι μάγοι από την ανατολή, ο γέροντας Συμεών, η Άννα η προφήτις, ο έντιμος βουλευτής Ιωσήφ από την Αριμαθαία(Μάρκος ιε'43) και άλλοι πολλοί. Από την άλλη, αυτοί που μελετούσαν τις Γραφές και θα έπρεπε να γνωρίζουν *«τον καιρό της επισκέψεως»* δεν εννόησαν γιατί ήταν ασεβείς. Και το «παράπονο» Του Κυρίου καθώς εκπλήρωνε τη θαυμαστή αυτή προφητεία μπαίνοντας θριαμβευτικά μέσα στην Ιερουσαλήμ τέσσερεις μέρες πριν το θάνατό Του ήταν ότι ο λαός Του δεν γνώρισε μέσα από το γεγραμμένο Λόγο τον καιρό της επισκέψεως: ***«Είθε να εγνώριζες και συ, τουλάχιστον εν τη ημέρα σου ταύτη, τα προς ειρήνην σου αποβλέποντα· αλλά τώρα εκκρύφθησαν από των οφθαλμών σου· διότι θέλουσινελθειήμεραι επί σε και οι εχθροί σου θέλουσι κάμει χαράκωμα περί σε, και θέλουσι σε περικυκλώσει και θέλουσι σε στενοχωρήσει πανταχόθεν, και θέλουσι κατεδαφίσει σε και τα τέκνα σου εν σοι, και δεν θέλουσιν αφήσει εν σοι λίθον επί λίθον, διότι δεν εγνώρισας τον καιρόν της επισκέψεώς σου.»*** (Λουκάς ιθ'42-44)

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ας αρχίσουμε λοιπόν διαβάζοντας τα αντίστοιχα εδάφια στον προφήτη Δανιήλ:

«Και ενώ εγώ ελάλουν έτι και προσηυχόμενη και εξωμολογούμενη την αμαρτίαν μου και την αμαρτίαν του λαού μου Ισραήλ, και προσέφερον την ικεσίαν μου ενώπιον Κυρίου του Θεού μου περί του όρους του αγίου του Θεού μου, και ενώ εγώ ελάλουν έτι εν τη προσευχή, ο ανήρ Γαβριήλ, τον οποίον είδον εν τη οράσει κατ' αρχάς, πετών ταχέως με ήγγισε περί την ώραν της εσπερινής θυσίας· και με συνέτισε και ελάλησε μετ' εμού και είπε, Δανιήλ, τώρα εξήλθον διά να σε κάμω να λάβηςσύνεσιν. Εν τη αρχή των ικεσιών σου εξήλθεν η προσταγή και εγώ ήλθον να δείξω τούτο εις σέ· διότι είσαι σφόδρα αγαπητός· διά τούτο εννόησον τον λόγον και κατάλαβε την οπτασίαν.» (Δανιήλ θ' 20-23)

Ο Δανιήλ μαζί με τον απόστολο Ιωάννη ήταν αγαπητοί σφόδρα στο Θεό και μας έδωσαν δια Του Λόγου Του Κυρίου ιδιαίτερη αποκάλυψη πάνω στα εσχατολογικά θέματά. Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι και στις δύο περιπτώσεις η ιδιαίτερη αυτή αποκάλυψη δεν ήρθε μέσα από επίπονη και επίμονη μελέτη **αλλά μέσα από αφιέρωση, νηστεία, μετάνοια και προσευχή.** Ιδιαίτερα δε η φοβερή αυτή αποκάλυψη δια του αγγέλου Γαβριήλ στο Δανιήλ ήρθε σαν απάντηση

στη μεσιτική προσευχή του δούλου του Θεού υπέρ της επιστροφής του λαού Του στην γη των πατέρων τους από την εξορία στη Βαβυλώνα. Όταν λοιπόν ο άνθρωπος Του Θεού δοθεί στο να εκζητεί το καλό του λαού Του Θεού με μετάνοια, συντριβή και πίστη στο γεγραμμένο Λόγο τότε ο Κύριος απαντάει με μήνυμα ελπίδας και ιδιαίτερη αποκάλυψη.

Συνεχίζουμε τώρα με την προφητεία (οπτασία) που ο άγγελος Γαβριήλ φανερώνει στο Δανιήλ:

«Εβδομήκοντα εβδομάδες διωρίσθησαν επί τον λαόν σου και επί την πόλιν την αγίαν σου, διά να συντελεσθή η παράβασις και να τελειώσωσιν αι αμαρτίαι, και να γείνηεξιλέωσις περί της ανομίας και να εισαχθή δικαιοσύνη αιώνιος και να σφραγισθήόρασις και προφητεία και να χρισθή ο Άγιος των αγίων.» (Δανιήλ θ'24)

Κατ' αρχάς ο λόγος αυτός αφορά το μέλλον του λαού Ισραήλ και της πόλεως της αγίας της Ιερουσαλήμ. Το σχέδιο Του Θεού με το λαό Ισραήλ θα εκτυλιχθεί μέσα σε ένα συγκεκριμένο χρονικό πλαίσιο 70 εβδομάδων το οποίο χωρίζεται βασικά σε δύο μέρη: Στις 69 πρώτες και στηνεβδομηκοστή εβδομάδα που θα την δούμε πιο αναλυτικά παρακάτω.

Μέσα σε αυτές τις 70 εβδομάδες η προφητεία μας αναφέρει ότι θα συντελεσθούν έξι συγκεκριμένες πράξεις:

1. να συντελεσθή η παράβασις
2. να τελειώσωσιν αι αμαρτίαι
3. να γείνηεξιλέωσις περί της ανομίας
4. να εισαχθή δικαιοσύνη αιώνιος
5. να σφραγισθήόρασις και προφητεία
6. να χρισθή ο Άγιος των αγίων

Αναφέρονται στην πρώτη έλευση του Μεσσία, την εξιλέωση μέσα από τη θυσία Του, την εισαγωγή αιώνιας δικαιοσύνης κατά τη χλιετή βασιλεία και την εκπλήρωση κάθε όρασης και προφητείας με τη βασιλεία Του Χριστού επί της Γης.

BIBΛΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Επειδή οι 69 πρώτες εβδομάδες παρουσιάζουν ξεχωριστό ενδιαφέρον στην ανάλυσή μας, παρακάτω θα ασχοληθούμε κυρίως με αυτές. Στο τέλος της παρούσας μελέτης θα αναφερθούμε και στην εβδομηκοστή εβδομάδα ξεχωριστά.

Το πρώτο ερώτημα που τίθεται είναι αν οι 69 εβδομάδες αποτελούν στην πραγματικότητα ένα διάστημα $69 \cdot 7 = 483$ ημερών (περίπου 1,34 ετών). Καθώς αυτό το διάστημα φαντάζει πολύ σύντομο για να εκτυλίσσει το σχέδιο Του Θεού με το λαό Ισραήλ και τίποτα σημαντικό δεν συμβαίνει 1,34 χρόνια μετά από την έναρξη της περιόδου των εβδομάδων κατανοούμε ότι ως μία ημέρα εννοείται κάποιο άλλο χρονικό διάστημα.

Σύμφωνα με τον προφήτη Ιεζεκιήλ είναι σύνηθες ο Κύριος να προσδιορίζει μία ημέρα αντί ενός έτους: «... και θέλεις βαστάσει την ανομίαν του οίκου Ιούδα τεσσαράκοντα ημέρας· **εκάστην μίαν ημέραν προσδιώρισα εις σε αντί ενός έτους.**» (Ιεζεκιήλ δ'6).

Επομένως το χρονικό πλαίσιο το οποίο η όραση προσδιορίζει αφορά 69 εβδομάδες ή $69 \cdot 7 = 483$ χρόνια.

Το επόμενο ερώτημα είναι αν τα χρόνια αυτά αφορούν τα «κανονικά» ηλιακά χρόνια που προσδιορίζονται από το χρόνο που χρειάζεται η Γη για να εκτελέσει μια πλήρη περιφορά γύρω από τον Ήλιο (365,24199 μέρες) ή προσδιορίζονται σύμφωνα με κάποιον άλλο τρόπο.

Κατ' αρχάς το Γρηγοριανό ημερολόγιο που χρησιμοποιείται σήμερα στο Δυτικό Κόσμο ουσιαστικά έχει λάβει την κύρια μορφή του τον 1^οπ.Χ. αιώνα, πέντε αιώνες μετά από την όραση του Δανιήλ, από τον Ιούλιο Καίσαρα (γι' αυτό και ονομαζόταν μέχρι τον 16^ο αιώνα Ιουλιανό ημερολόγιο).

Επίσης, γνωρίζουμε ότι ο λαός Ισραήλ χρησιμοποιούσε το δικό του ημερολόγιο. Το **εβραϊκό ημερολόγιο** λαμβάνει υπόψη του όχι μόνο τη διάρκεια μιας περιφοράς της Γης γύρω από τον Ήλιο αλλά και της Σελήνης γύρω από τη Γη. Η Σελήνη εκτελεί μια πλήρη περιφορά γύρω από τη Γη σε ένα διάστημα περίπου 29,5 ημερών. Γι' αυτό και το εβραϊκό ημερολόγιο απαρτίζεται από 12 μήνες των 29-30 ημερών ο καθένας έτσι ώστε κάθε πρώτη του μηνός η σελήνη να βρίσκεται πάντοτε στη φάση της «νέας σελήνης». Αυτό έχει ως συνέπεια κάθε χρόνο το «εβραϊκό έτος» να προτρέπει σε σχέση με το «ηλιακό» περίπου 11 ημέρες. Αυτό διορθώνεται με την προσθήκη ενός 13^{ου} μήνα (μήνας Αδάρ ο πρώτος) κάθε δύο με τρία χρόνια για να αναπληρωθούν οι «χαμένες μέρες».

Επομένως το ερώτημα παραμένει: Ο κάθε χρόνος στην προφητεία του Δανιήλ είναι ένα διάστημα 365,24199 ή 354 ημερών ή κάτι άλλο. Την απάντηση μας τη δίνει και πάλι ο Λόγος Του Θεού.

Όπως ο Θεός έθεσε κατά τη δημιουργία τους δύο φωστήρες για σημεία και καιρούς, έτσι και μέσα στο γεγραμμένο Λόγο υπάρχουν δύο χωρία που προσδιορίζουν το βιβλικό μήνα και το έτος που χρησιμοποιεί ο προφητικός Λόγος.

- **Βιβλικός μήνας:** Αν διαβάσουμε στο 7^ο κεφάλαιο της Γενέσεως την ιστορία του κατακλυσμού θα δούμε ότι *«Το εξακοσιοστόν έτος της ζωής του Νώε, τον δεύτερον μήνα, την δεκάτηνεβδόμηνημέραν του μηνός, ταύτην την ημέρανεσχίσθησανπάσαι αι πηγαί της μεγάλης αβύσσου, και οι καταρράκται των ουρανών ηνοιχθησαν.»* (Γένεσις ζ'11). Στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο αναφέρει ότι *«... εκάθισεν η κιβωτός την δεκάτηνεβδόμην του εβδόμου μηνός επί των ορέων Αραράτ.»* (Γένεσις η'4). Επομένως βλέπουμε ξεκάθαρα ότι τα ύδατα σκέπαζαν τη γη **για 5 μήνες**. Όμως στο τέλος του 7^{ου} κεφαλαίου μας λέει ότι *«... εκραταιούνται τα ύδατα επί της γης **εκατόν πενήκοντα ημέρας.**»* (Γένεσις ζ'24)

Επομένως εύκολα συνάγουμε ότι οι 5 μήνες αντιστοιχούν σε χρονικό διάστημα 150 ημερών και από την αντίστοιχη διαίρεση βλέπουμε ότι **ένας βιβλικός μήνας αντιστοιχεί σε 30 μέρες.**

- **Βιβλικό έτος:** Στο 12^ο κεφάλαιο του βιβλίου της Αποκαλύψεως του Ιωάννη διαβάζουμε για τη γυναίκα (λαός Ισραήλ) που γέννησε έναν «άρρενα» (τον Ιησού Χριστό) και έφυγε από προσώπου του δράκοντος (διάβολος) στην έρημο για **1260 μέρες:** *« Και η γυνή έφυγεν εις την έρημον, όπου έχει τόπον ητοιμασμένον από του Θεού, διά να τρέφωσιν αυτήν εκεί ημέρας χιλίαςδιακοσίας εξήκοντα.»* (Αποκάλυψη ιβ'6). Λίγα όμως εδάφια πιο κάτω ο Λόγος Του Θεού μας λέει ότι η γυναίκα έμεινε εκεί **τρισήμισι χρόνια:** *«... εδόθησαν εις την γυναίκα δύο πτέρυγες του αετού του μεγάλου, διά να πετά εις την*

έρημον εις τον τόπον αυτής, όπου τρέφεται εκεί καιρόν και καιρούς και ήμισυ καιρού από προσώπου του όφews. (Αποκάλυψη ιβ'14)

Επομένως και εδώ εύκολα συνάγουμε ότι τα τρεισήμισι χρόνια αντιστοιχούν σε 1260 μέρεςκαι από την αντίστοιχη διαίρεση βλέπουμε ότι ένα βιβλικό έτος αντιστοιχεί σε 360 μέρες.

Μέσα λοιπόν από την παραπάνω έρευνα φανερώνεται ότι τα 483 έτη που αναφέρονται στην οπτασία του Δανιήλ δεν αφορούν τα «σημερινά» έτη των 365,24199 ημερών αλλά τα βιβλικά των 360 ημερών. Κάνουμε λοιπόν την αντιστοίχηση:

$$69 \text{ εβδομάδες} = 483 \text{ βιβλικά χρόνια} = 483 \cdot 360 \text{ μέρες} = 173880 \text{ μέρες}$$

$$\text{και οι } 173880 \text{ μέρες} = (173880 / 365,24199) \text{ ηλιακά έτη} = 476,0679 \text{ ηλιακά έτη}$$

Καταλήγουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι το διάστημα των 69 εβδομάδων της προφητείας του Δανιήλ έχει την ακόλουθη αντιστοιχία:

69 εβδομάδες → 476 έτη και 25 μέρες

Στο ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα κατέληξε και ο γνωστός Ευαγγελικός μελετητής και διευθυντής της ScotlandYardστην Αγγλία SirRobertAndersonστα τέλη του 19^{ου} αιώνα (1841-1918 μ.Χ.). Έγραψε το γνωστό βιβλίο **“TheComingPrince”** όπου με αναλυτικούς υπολογισμούς κατέληξε στα ίδια συμπεράσματα. Το βιβλίο του είναι σε ευρεία κυκλοφορία ακόμη και σήμερα.

ΤΟ ΘΕΪΚΟ ΡΟΛΟΙ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΧΤΥΠΑ

Το επόμενο βήμα είναι να προσδιορίσουμετο γεγονός εκείνο που σηματοδοτεί την έναρξη της περιόδου αυτής των 476 χρόνων. Διαβάζουμε λοιπόν:

«Γνώρισον λοιπόν και κατάλαβε ότι από της εξελεύσεως της προσταγής του να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ έως του Χριστού του ηγουμένου θέλουσινείσθαι εβδομάδες επτά και εβδομάδες εξήκοντα δύο· θέλει οικοδομηθή πάλιν η πλατεία και το τείχος, μάλιστα εν καιροίςστενοχωρίας.» (Δανιήλ θ' 25)

Επομένως την έναρξη αυτής της περιόδου των 69 εβδομάδων ή αλλιώς 476 χρόνων σηματοδοτεί η βασιλική προσταγή της ανοικοδόμησης της Ιερουσαλήμ, μαζί με την πλατεία και το τείχος αυτής.

Υπάρχουν τρεις προσταγές – διατάγματα μέσα στο Λόγο Του Θεού που είναι υποψήφια για την παραπάνω χρονική στιγμή:

1. **Το διάταγμα του Κύρου το 538 π.Χ.:** Ο Βασιλιάς της Περσίας δίνει την άδεια μετά από 70 χρόνια αιχμαλωσίας σε ένα μεγάλο μέρος του λαού Ισραήλ να γυρίσει και πάλι πίσω στην Ιερουσαλήμ και να ανοικοδομήσει το Ναό.Το διάταγμα αυτό κυρίως ασχολείται με τη λατρευτική ζωή των Ιουδαίων και την επιδιόρθωση του Ναού αλλά όχι με την ανοικοδόμηση των τειχών και της οχύρωσης της πόλης(βλ. Β' Χρονικών λς' 22-23 και Έσδρας α')
2. **Το διάταγμα του Αρταξέρξη (ArtaxerxesLongimanus) το 458π.Χ. στον Έσδρα:** Στον 7^ο χρόνο της βασιλείας τουο Αρταξέρξης δίνει την άδεια στον Έσδρα το γραμματέα να

επιστρέψει στην Ιερουσαλήμ ώστε να φέρει ενώπιον Του Θεού τις αυτοπροαιρέτους προσφορές του βασιλέα της Περσίας, να διδάξει το λαό της Ιερουσαλήμ το Νόμο και τα διατάγματα Του Θεού και με αργύριο και χρυσίο πολύ να λειτουργήσει πλήρως το Ναό Του Θεού. Και πάλι το διάταγμα δεν αναφέρεται στην ανοικοδόμηση της πόλεως ούτε των τειχών. (βλ. Έσδρας ζ')

3. **Το διάταγμα του Αρταξέρξη (ArtaxerxesLongimanus) το 445 π.Χ. στο Νεεμία:** Στον 20^ο χρόνο της βασιλείας του ο Αρταξέρξης δίνει την άδεια στο Νεεμία, τον Ιουδαίο αρχιοινοχό του, να επιστρέψει ως κυβερνήτης πίσω στην Ιερουσαλήμ και να ανοικοδομήσει την πόλη και το τείχος αυτής. (βλ. Νεεμίας β')

Από τα παραπάνω τρία διατάγματα, το μόνο που ικανοποιεί πλήρως τις λεπτομέρειες της προφητείας του Δανιήλ είναι το τρίτο του Νεεμία καθώς είναι το μοναδικό που εκτός από το Ναό εστιάζει στην ανοικοδόμηση και ανεξαρτητοποίηση της Ιερουσαλήμ ως πόλεως με τείχη και πολιτική αυτονομία. Για αυτό και στο 2^ο κεφάλαιο του Νεεμία βλέπουμε το φόβο του ανθρώπου Του Θεού όταν καλείται να δώσει το αίτημά του μπροστά στο βασιλέα, γνωρίζοντας ότι θα μπορούσε να θεωρηθεί ως προδοσία το αίτημα πολιτικής και στρατιωτικής αυτονομίας της Ιερουσαλήμ από την Περσία.

Το διάταγμα αυτό ξέρουμε από το 2^ο κεφάλαιο του Νεεμία ότι δόθηκε τον εβραϊκό μήνα **Νισάν** (ή **Αβίβ** όπως λεγόταν πριν την αιχμαλωσία – βλ. Δευτερ. ις' 1) κατά το 20^ο έτος της βασιλείας του Αρταξέρξη, βασιλέα της Περσίας. Συνδυάζοντας τις ιστορικές πηγές, την αντίστοιχη βιβλιογραφία της εποχής εκείνης και το γεγονός ότι οι Πέρσες βασιλιάδες είχαν τη συνήθεια να εκδίδουν σημαντικά διατάγματα κατά τις μέρες εκείνες που η Σελήνη δεν ήταν ορατή στον νυκτερινό ουρανό (φάση νέας σελήνης και επομένως στις αρχές του μήνα Νισάν) καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι το εν λόγω διάταγμα εξεδόθηκε στα μέσα Μαρτίου του 445 π.Χ. (13 έως 17 Μαρτίου του 445 π.Χ.)

Την ώρα λοιπόν που ο Αρταξέρξης σήκωνε το χέρι και εξέδιδε το διάταγμα της ανοικοδόμησης της Ιερουσαλήμ με κυβερνήτη το Νεεμία, το Θεϊκό ρολόι των 70 εβδομάδων άρχιζε να χτυπάει αρχίζοντας την αντίστροφη μέτρηση προς τα μεγάλα γεγονότα που περιγράφονται παρακάτω.

Η Αρχή των 69 Εβδομάδων:

Το διάταγμα προς το Νεεμία στις 13-17 Μαρτίου του 445 π.Χ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ 69 ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ

Αφού λοιπόν είδαμε το γεγονός εκείνο που σηματοδοτεί την έναρξη της περιόδου των 69 εβδομάδων στο Θεϊκό αυτό ρολόι του λαού Ισραήλ μένει να δούμε και το γεγονός που σηματοδοτεί τη λήξη. Διαβάζουμε λοιπόν:

«Γνώρισον λοιπόν και κατάλαβε ότι από της εξελεύσεως της προσταγής του να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ έως του Χριστού του ηγουμένου θέλουσιν εισθαι εβδομάδες επτά και εβδομάδες εξήκοντα δύο· θέλει οικοδομηθή πάλιν η πλατεία και το τείχος, μάλιστα εν καιροίς στενοχωρίας.» (Δανιήλ θ' 25)

Έχει ενδιαφέρον το γεγονός ότι η αγγλική μετάφραση (KJV) από το εβραϊκό κείμενο γράφει **“unto the Messiah the Prince”**. Επομένως το σημείο εκείνο που κλείνει της 69 εβδομάδες δεν είναι

απλώς η γέννηση ή η βάπτισμα του Χριστού αλλά η στιγμή εκείνη που ο Μεσσίας φανερώνεται στην πατρίδα του ως ο Βασιλιάς – Ηγούμενος. Από όλη τη ζωή του Ιησού μας Χριστού μόνο μια μέρα μπορούμε να ξεχωρίσουμε κατά την οποία ο Κύριός μας φανερώθηκε και έγινε αποδεκτός από το πλήθος του λαού ως Μεσσίας ο Βασιλιάς. **Κατά την θριαμβευτική του είσοδο στα Ιεροσόλυμα, τη λεγομένη «Κυριακή των Βαΐων».**

Εκπληρώνοντας εκείνη τη στιγμή την προφητεία του Ζαχαρία στο θ'9:

«Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· αλάλαζε, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ιδού, ο βασιλεύς σου έρχεται προς σέ· αυτός είναι δίκαιος και σώζων· πραϋς και καθημένος επί όνου και επί πώλου υιού υποζυγίου.»

και με το λαό να αλαλάζει τα λόγια του Ψαλμωδού που αναφέρονται στον 118^ο ψαλμό:

«Ωσαννά τω υιώ Δαβίδ· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· Ωσαννά εν τοις υψίστοις» (Ματθαίος κα'9)

ο Ιησούς Χριστός εισέρχεται ως ο Ερχόμενος Βασιλιάς στην αγία πόλη. Και κοιτώντας το πλήθος αυτό που παραληρούσε από χαρά τους είπε τα λόγια που αναφέραμε και στην εισαγωγή: **«διότι δεν εγνώρισας τον καιρόν της επισκέψεώς σου.»** (Λουκάς ιθ'42-44)

Ο βασιλιάς ήρθε όπως ακριβώς ήταν προφητευμένο. Εκπλήρωσε κάθε προφητεία για Αυτόν μέσα από τη ζωή Του. Και τη χρονική στιγμή εκείνη που θριαμβευτικά έμπαινε στην Ιερουσαλήμ γνώριζε ότι ελάχιστοι εννοούσαν. Λίγοι μόνο συνετοί μπορούσαν να καταλάβουν ότι εκπλήρωνε πάντα τα γεγραμμένα περί Αυτού. Γιατί όλοι οι υπόλοιποι θα τον σταύρωναν με τη ψήφο τους μόλις 5 μέρες αργότερα.

Η χρονική στιγμή λοιπόν που σηματοδοτεί το τέλος των 69 εβδομάδων είναι η «θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στην Ιερουσαλήμ». Για τον χρονικό προσδιορισμό της συγκεκριμένης μέρας έχουμε πολλές πληροφορίες.

Στο τρίτο κεφάλαιο του κατά Λουκά Ευαγγελίου διαβάζουμε: *«Εν δε τω δεκάτωπέμπτωέτει της ηγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ... έγεινε λόγος Θεού προς Ιωάννην, τον υιόν του Ζαχαρίου, εν τη ερήμω, και ήλθεν εις πάσαν την περίχωρον του Ιορδάνου, κηρύττων βάπτισμα μετανοίας εις άφεςιν αμαρτιών»* (Λουκάς γ' 1-3). Λίγα εδάφια πιο κάτω βλέπουμε ότι: *«Αφού δε εβαπτίσθη πας ο λαός, βαπτισθέντος και του Ιησού και προσευχομένου, ηνοιχθη ο ουρανός.»* (Λουκάς γ'21)

Από τα παραπάνω συνάγουμε ότι ο Ιησούς βαπτίστηκε από τον Ιωάννη το 15^ο έτος της ηγεμονίας του Τιβέριου Καίσαρος. Και από την αρχαία Ρωμαϊκή ιστορία γνωρίζουμε ότι ο Τιβέριος έγινε Καίσαρας στις 19 Αυγούστου του 14 μ.Χ. Επομένως ο Ιησούς βαπτίστηκε από τον Ιωάννη το φθινόπωρο του 28 μ.Χ. (και αυτό γιατί θα πρέπει μετά από τρεισήμισι χρόνια να είναι άνοιξη – πάσχα). Άρα αν προσθέσουμε τα τρεισήμισι χρόνια της επίγειας διακονίας Του Κυρίου μας φτάνουμε στην άνοιξη του 32 μ.Χ.

Για να προσδιορίσουμε την ακριβή ημερομηνία χρειαζόμαστε κάποια επιπλέον στοιχεία:

- **Το Εβραϊκό Πάσχα:** Σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη *«Τον πρώτον μήνα, την δεκάτην τετάρτην του μηνός, εις το δειλινόν, είναι πάσχα του Κυρίου.»* (Λευιτικόν κγ'5)
- **Το Πάσχα που έκανε ο Κύριος:** Σύμφωνα με τα στοιχεία που αντλούμε από τα Ευαγγέλια διαβάζουμε ότι *«Την δε πρώτην των αζύμων προσήλθον οι μαθηταί προς τον*

Ιησούν, λέγοντες προς αυτόν· Που θέλεις να σοι ετοιμάσωμεν διά να φάγης το πάσχα; Και εκείνος είπεν· Υπάγετε εις την πόλιν προς τον δείνα και είπατε προς αυτόν· Ο Διδάσκαλος λέγει, Ο καιρός μου πλησίασεν· εν τη οικία σου θέλω κάμει το πάσχα μετά των μαθητών μου. Και έκαμον οι μαθηταί καθώς παρήγγειλεν εις αυτούς ο Ιησούς, και ητοίμασαν το πάσχα. Ότε δε έγινε εν εσπέρα, εκάθητο εις την τράπεζαν μετά των δώδεκα.» (Ματθαίος κς'17-20)

Επομένως από τα παραπάνω συνάγουμε το γεγονός πως την Πέμπτη που ο Κύριος έφαγε με τους μαθητές του το «μυστικό δείπνο» ήταν η ημέρα του Πάσχα και επομένως η 14^η ημέρα του πρώτου μηνός.

- **Εβραϊκό ημερολόγιο:** Σύμφωνα λοιπόν με το Εβραϊκό ημερολόγιο κάθε έτος αποτελείτο από 12 μήνες των 29-30 ημερών έκαστος και πάντοτε η αρχή του μήνα συνέπιπτε με τη φάση της Νέας Σελήνης (αποτελούσε ένα εκπληκτικό ημερολόγιο όπου συνέπιπταν οι ηλιακές και οι σεληνιακές φάσεις και διατηρούσε την αρμονία της γεωμετρίας του κύκλου με τις 360 μοίρες περίπου...)

Επομένως τη 14^η μέρα που γινόταν το Πάσχα των Ισραηλιτών ήταν πάντοτε Πανσέληνος.

- **Σύγχρονα Αστρονομικά δεδομένα:** Ανατρέχοντας λοιπόν στα σύγχρονα επιστημονικά δεδομένα μπορούμε να βρούμε την ακριβή ημερομηνία που είχε πανσέληνο την άνοιξη του 32 μ.Χ. και παράλληλα συμπίπτει με τον πρώτο μήνα των Εβραίων (μήνας Νισάν ή Αβίβ).

Μέσα από την αντίστοιχη ιστοσελίδα της NASA(αλλά και με τη χρήση απλών προγραμμάτων παρακολούθησης της θέσης των ουράνιων σωμάτων) προσδιορίζουμε τελικά ότι ο Κύριός μας έκανε το Πάσχα περίπου στις 10-14 Απριλίου του 32 μ.Χ.

Επομένως η θριαμβευτική είσοδος του Κυρίου μας στα Ιεροσόλυμα έγινε τέσσερις μέρες προηγουμένως, δηλαδή στις 6-10 Απριλίου του 32 μ.Χ.:

**Τέλος των 69 εβδομάδων:
Η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στην Ιερουσαλήμ
στις 6-10 Απριλίου του 32 μ.Χ.**

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΗΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Αρκεί τώρα να υπολογίσουμε με απλά μαθηματικά τη χρονική απόσταση των δύο γεγονότων που αναφέραμε προηγουμένως και να δούμε αν ταιριάζει με το χρονικό διάστημα των 69 εβδομάδων που υπολογίσαμε στα αρχικά μέρη της μελέτης μας.

Από 13 – 17 Μαρτίου 445 π.Χ.	Το διάταγμα του Αρταξέρξη προς το Νεεμία για την ανοικοδόμηση της πόλεως και των τειχών της Ιερουσαλήμ.
έως τις 6-10 Απριλίου 32 μ.Χ.	Η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στα Ιεροσόλυμα ως Βασιλιά– Ηγούμενου.
και αφαιρώντας 1 χρόνο	Γιατί το 0 π.Χ. ή μ.Χ. δεν υφίσταται

→ καταλήγουμε σε 476 έτη και 20 έως 28 ημέρες

Βλέπουμε λοιπόν ότι με τρομακτική ακρίβεια ο Πατέρας Θεός αποκαλύπτει στο δούλο του το Δανιήλ μέσα από τον Άγγελο Γαβριήλ τη χρονική στιγμή που ο Χριστός ο Ηγούμενος ("MessiahthePrince") θα επισκεπτόταν ως Μεσσίας την αγία Πόλη.

Και όπως οι μάγοι γνώριζαν την προφητεία και περίμεναν 30 με 40 χρόνια πριν από την εκπλήρωσή της τη γέννηση του Βασιλέα των Ιουδαίων και εμείς σήμερα καλούμαστε να μελετούμε τα σημεία των καιρών και να περιμένουμε αγρυπνώντας την αρπαγή της εκκλησίας.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Συνεχίζοντας λοιπόν την ανάγνωση της προφητείας του Δανιήλ διαβάζουμε:

«Και μετά τας εξήκοντα δύο εβδομάδας θέλει εκκοπή ο Χριστός, πλην ουχί δι' εαυτόν.» (Δανιήλ θ'26)

Ο Λόγος Του Θεού μας λέει ότι μετά το πέρας του χρονικού διαστήματος των 7+62=69 εβδομάδων ο Χριστός θα γίνει θυσία υπέρ των αμαρτιών του κόσμου και όχι των ιδικών Του. Πραγματικά πέντε ημέρες μετά από την θριαμβευτική είσοδο του Κυρίου στα Ιεροσόλυμα και το τέλος των 69 εβδομάδων της προφητείας, ο Ιησούς Χριστός έδωσε τον εαυτό Του «... *λασμό περί των αμαρτιών ημών, και ουχί μόνον περί των ημετέρων, αλλά και περί όλου του κόσμου.*» (Α' Ιωάννου β'2)

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΑΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

«... και ο λαός του ηγουμένου, όστις θέλει ελθεί, θέλει αφανίσει την πόλιν και το αγιαστήριον· και το τέλος αυτής θέλει ελθεί μετά κατακλυσμού, και έως του τέλους του πολέμου είναι διωρισμένοι αφανισμοί.» (Δανιήλ θ' 26)

Στο εδάφιο αυτό περιγράφεται με πολύ γλαφυρό τρόπο η ολική καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του Ναού από τους Ρωμαίους το 70 μ.Χ.. Η καταστροφή αυτή ήρθε «γιατί δεν εγνώρισαν τον καιρό τις επισκέψεως» του Μεσσία Ιησού Χριστού και όταν έβαλαν την ψήφο τους για να σταυρώσουν το Σωτήρα του κόσμου υπέγραψαν την καταδίκη τους με τα παρακάτω λόγια:

«Και αποκριθείς πας ο λαός είπε· το αίμα αυτού ας ήναι εφ' ημάς και επί τα τέκνα ημών.» (Ματθαίος κζ' 25)

Γι' αυτό ο Κύριός μας όταν προχωρούσε τον ανήφορο των παθών προς το Σταυρό του Γολγοθά και είδε τις γυναίκες να κλαίνε υπέρ Αυτού τους είπε:

«... θυγατέρες της Ιερουσαλήμ, **μη κλαίετε δι' εμέ, αλλά δι' εαυτάς κλαίετε και διά τα τέκνα σας.** Διότι ιδού, έρχονται ημέραι καθ' ας θέλουσιν ειπει· Μακάριαι αι στείραι και αι κοιλίαι, αίτινες δεν εγέννησαν, και οι μαστοί, οίτινες δεν εθήλασαν. Τότε θέλουσιν αρχίσει να λέγωσιν εις τα όρη, Πέσετε εφ' ημάς, και εις τα βουνά, Σκεπάσατε ημάς.» (Λουκάς κγ' 28-30)

Μετά λοιπόν τη θυσία Του Κυρίου μας κλείνει η περίοδος των 69 εβδομάδων κατά την οποία ο Θεός διαδικάστηκε προσωπικά με το λαό Ισραήλ και ανοίγει ο λεγόμενος «**καιρός των εθνών**».

«διότι θέλει είσθαι μεγάλη στενοχωρία επί της γης και οργή κατά του λαού τούτου, και θέλουσι πέσει εν στόματι μαχαίρας και θέλουσιφερθή αιχμάλωτοι εις πάντα τα έθνη, και η Ιερουσαλήμ θέλει είσθαιπατουμένη υπό εθνών, **εωσούεκπληρωθώσιν οι καιροί των εθνών.**» (Λουκάς κα' 23)

Αρχίζει η οικονομία της χάριτος και το Ευαγγέλιο Του Χριστού ανοίγει προς όλα τα έθνη τα οποία γίνονται «συγκληρονόμα και σύσσωμα και συμμετοχα της επαγγελίας αυτού εν τω Χριστώ διά του ευαγγελίου» (Εφεσίους γ' 6). Ο καιρός των εθνών λοιπόν αποτελεί μια μεγάλη παρένθεση (ήδη περίπου 2000 χρόνια) στην όραση του Δανιήλ μεταξύ των 69 εβδομάδων και της εβδομηκοστής η οποία μέλλει να εκπληρωθεί. Απομένει λοιπόν στο μέλλον η εκπλήρωση της 70ής εβδομάδας (επτά χρόνων).

Η ΕΠΤΑΕΤΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

«Και θέλει στερεώσσει την διαθήκην εις πολλούς **εν μιάεβδομάδι· και εν τω ημίσει της εβδομάδος θέλει παύσει η θυσία και η προσφορά,** και επί το πτερύγιον του Ιερού θέλει είσθαι το **βδέλυγμα της ερημώσεως,** και έως της συντελείας του καιρού θέλει δοθή διορία επί την ερήμωσιν.» (Δανιήλ θ' 27)

Όπως είπαμε το σχέδιο Του Παντοδυνάμου Θεού με το λαό Ισραήλ εκτυλίσσεται μέσα στις εβδομήντα αυτές εβδομάδες. Με την αρπαγή της εκκλησίας κλείνει «ο καιρός των εθνών και η οικονομία της χάριτος» και ο Πατέρας Θεός διαδικάζεται και πάλι με τον περιούσιο λαό Του, τον λαό Ισραήλ, κατά την 70στή εβδομάδα.

Είναι η περίοδος κατά την οποία ο Κύριος μας λέει δια του προφήτου Ζαχαρία: «Και θέλω εκχέει επί τον οίκον Δαβίδ και επί τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ **πνεύμα χάριτος και ικεσιών· και θέλουσιν επιβλέψει προς εμέ, τον οποίον εξεκέντησαν,** και θέλουσι πενθήσει δι' αυτόν ως πενθεί τις διά τον μονογενή αυτού, και θέλουσιλυπηθήδι' αυτόν, ως ο λυπούμενος διά τον πρωτότοκον αυτού.» (Ζαχαρίας ιβ' 10)

Και σαν τη γυναίκα που γέννησε τον άρρενα και έφυγε από προσώπου του δράκοντος στο **12^ο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως** έτσι και ο λαός Ισραήλ θα δεχθεί σαν έθνος τον Ιησού Χριστό και θα εκδιωχθεί από προσώπου του διαβόλου και του Αντιχρίστου για τρεισήμισι χρόνια, κάτω όμως από την προστασία του Παντοδυνάμου.

Και στη μέση της επταετίας (στο μισό της εβδομάδος) ο Αντίχριστος (το θηρίο) θα σταματήσει τις θυσίες στον ανοικοδομημένο Ναό του Σολομώντα στην Ιερουσαλήμ και θα «καθήση εις τον ναόν του Θεού ως Θεός, αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι Θεός.» (Β' Θεσ. β' 4)

Πολλά είναι αυτά που θα μπορούσαμε να γράψουμε για τα συμβάντα των επτά αυτών χρόνων και την ιδιαίτερη πρόνοια Του Θεού προς το λαό Ισραήλ κατά την περίοδο αυτή και τη σωτηρία των 144 χιλιάδων εκ του λαού Ισραήλ αλλά δεν είναι της παρούσης μελέτης.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Το τέλος των 69 εβδομάδων σηματοδοτεί την πρώτη έλευση Του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ως αμνού Του Θεού που αίρει τις αμαρτίες όλου του κόσμου ενώ το τέλος της 70ής εβδομάδας σηματοδοτεί τη δεύτερη έλευση Του Κυρίου μας ως

Βασιλέα, Κριτή και Εκδικητή.

Ο Κύριος δεν θέλει να μένουμε στο σκοτάδι αλλά μας δίνει τον προφητικό λόγο: «...εις τον οποίον κάμνετε καλά να προσέχητε ως εις λύχνονφέγγοντα εν σκοτεινιώτῳ, εωσούελθη η αυγή της ημέρας και ο φωσφόρος ανατείλη εν ταις καρδίαις υμών.» (Β' Πέτρου α' 19)

Ιδιαίτερα για τα εσχατολογικά ζητήματα ο Κύριος δεν θέλει να αγνοούμε καθώς και οι λοιποί άνθρωποι που δεν έχουν ελπίδα αλλά η προτροπή του Λόγου μέσα από τον απόστολο Παύλο είναι η ακόλουθη:

«Αλλά σεις, αδελφοί, **δεν είσθε εν σκότει, ώστε η ημέρα να σας καταφθάση ως κλέπτης· πάντες σεις είσθε υιοί φωτός και υιοί ημέρας. Δεν είμεθα νυκτός ουδέ σκότους. Άρα λοιπόν ας μη κοιμώμεθα ως και οι λοιποί, αλλ' ας αγρυπνώμεν και ας εγκρατευώμεθα.**» (Α' Θεσ. ε' 4-6)

Για αυτό ας «εγκύψουμε εις τον τέλειονόμον της ελευθερίας και ας επιμείνουμε εις αυτόν» ώστε να απολαύσουμε τις ευλογίες του 1^{ου} Ψαλμού:

«Μακάριος ο άνθρωπος, όστις δεν περιεπάτησεν εν βουλή ασεβών, και εν οδώ αμαρτωλών δεν εστάθη, και επί καθέδρας χλευαστών δεν εκάθησεν· **αλλ' εν τῳ νόμῳ του Κυρίου είναι το θέλημα αυτού, και εν τῳ νόμῳ αυτού μελετά ημέραν και νύκτα.** Και θέλει είσθαι ως δένδρονπεφυτευμένον παρά τους ρύακας των υδάτων, το οποίον δίδει τον καρπόν αυτού εν τῳ καιρώ αυτού, και το φύλλον αυτού δεν μαραίνεται· και πάντα, όσα αν πράττη, θέλουσινευοδωθή.»(Ψαλμός α' 1-3)

Τέλος, είτε ο Κύριος να μας δώσει την καρδιά που είχαν ο **Νεεμίας** και ο **Δανιήλ** οι οποίοι με προσευχή, νηστεία, αφιέρωση και πνεύμα μεσιτείας δεήθηκαν υπέρ του λαού τους και της πόλης της Αγίας για αποκατάσταση και επιστροφή. Ας μείνουμε και εμείς λοιπόν στα γόνατα με πνεύμα μετάνοιας και εκζήτησης ώστε ο Κύριος να αναζωπυρώσει την εκκλησία Του και να «αγιαση αυτήν, καθαρίσας με το λουτρόν του ύδατος διά του λόγου, διά να παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξονεκκλησίαν, μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλά διά να ήναι αγία και άμωμος», «...ως νύμφηνκεκοσμημένην διά τον άνδρα αυτής.»

ΣΗΜΕΙΩΣΗ – ΤΑ ΕΤΗ ΤΗΣ ΑΦΕΞΕΩΣ (JUBILEYEAR)

Μέσα στην προφητεία του Δανιήλ βλέπουμε ότι το διάστημα των 69 εβδομάδων χωρίζεται σε δύο τμήματα. Στις πρώτες επτά και στις ακόλουθες εξήντα δύο (7 + 62 = 69)εβδομάδες. Πολλές ιστορικές μελετητές προσπάθησαν να βρουν κάποιο σημαντικό γεγονός που να έγινε 7 · 7 = 49 χρόνια μετά από το διάταγμα του Αρταξέρξη στο Νεεμία το 445 π.Χ. αλλά δεν βρήκαν κάτι το αξιοσημείωτο. Και παραμένει η απορία γιατί ο Λόγος Του Θεού να χωρίζει αυτό το χρονικό διάστημα σε αυτά τα δύο μέρη.

Εδώ θα παραθέσουμε μια άποψη που κατά την ταπεινή μας γνώμη έχει στέρεα θεολογική βάση πάνω στο γεγραμμένο Λόγο, χωρίς να αποκλείουμε να συντρέχουν ταυτόχρονα και άλλοι λόγοι – ερμηνείες.

Ο αριθμός επτά (7) χρησιμοποιείται πάρα πολύ συχνά μέσα στην Αγία Γραφή και σχεδόν πάντοτε σχετίζεται είτε με την ίδια τη φύση Του Θεού και την εκκλησία Του (τα 7 Πνεύματα Του Κυρίου, οι 7 εκκλησίες της Αποκάλυψης κ.α.), είτε με τον τρόπο που ο Παντοδύναμος

διαδικάζεται τον κόσμο μας (μέρες δημιουργίας, γύρω από την Ιερικώ, πληγές – φιάλες – σάλπιγγες στην Αποκάλυψη, η επταετία του Αντίχριστου, το Σάββατο ως η έβδομη ημέρα, η αγρανάπαυση κάθε επτά χρόνια και άλλα πολλά). Μάλιστα προκαλείμεγάλη εντύπωση το γεγονός πως ο αριθμός **επτά** (έβδομος σε όλα τα γένη) απαντάτε **246 φορές** και ο αριθμός **εβδομήκοντα 96 φορές** μέσα στην Αγία Γραφή.

Ιδιαίτερα μέσα στη συγκεκριμένη προφητεία που με τη χάρη Του Θεού μελετάμε, ο αριθμός επτά φαίνεται να έχει μια εξέχουσα θέση. **Οπότε ο διαχωρισμός αυτός των 69 εβδομάδων σε 7 και 62 φαίνεται να προσπαθεί να μας πει κάτι περισσότερο πνευματικό παρά ιστορικό.**

Μέσα στο νόμο του Μωυσή οι Ιουδαίοι έπρεπε «να φυλάττουν τρία βασικά επτάρια» με τις αντίστοιχες συνέπειες της παρακοής κάθε φορά:

- **Η έβδομη ημέρα – Το Σάββατο:** *«Ενθυμού την ημέραν του σαββάτου, διά να αγιάζης αυτήν· εξ ημέρας εργάζου και κάμνε πάντα τα έργα σου· η ημέρα όμως η εβδομή είναι σάββατον Κυρίου του Θεού σου· μη κάμης εν ταύτη ουδέν έργον ...»* (Εξοδος κ' 8-10)

Η τιμωρία για την παράβαση της ημέρας του Σαββάτου ήταν πολύ αυστηρή καθώς διαβάζουμε ότι **«όστις βεβηλώση αυτό, θέλει εξάπαντος θανατωθή· διότι πας όστις κάμηεργασίαν εν αυτώ, η ψυχή εκείνη θέλει εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού αυτής.»** (Εξοδος λα' 14)

Για αυτό και ο Νεεμίας, ως κυβερνήτης της Ιερουσαλήμ μετά την ανοικοδόμησή της, ελέγχει αυστηρώς τους πρεσβυτέρους του λαού με τα παρακάτω λόγια: *«Και επέπληξα τους προκρίτους του Ιούδα και είπα προς αυτούς, Τι είναι το πράγμα τούτο το κακόν, το οποίον σεις κάμνετε, βεβηλούντες την ημέραν του σαββάτου; δεν έκαμνον ούτως οι πατέρες σας, και έφερεν ο Θεός ημών πάντα ταύτα τα κακά εφ' ημάς και επί την πόλινταύτην; αλλά σεις επαναφέρετε οργήν επί τον Ισραήλ, βεβηλούντες το σάββατον.»* (Νεεμίας ιγ' 17-18)

Επομένως η παράβαση της ημέρας του Σαββάτου έφερνε την τιμωρία του θανάτου σε προσωπικό επίπεδο και της αιχμαλωσίας σε εθνικό επίπεδο.

- **Ο έβδομος χρόνος – Τα Σάββατα της Γης:** Όπως μας περιγράφεται και στο βιβλίο Λευιτικό, οι Ισραηλίτες έπρεπε κάθε επτά χρόνια να μην σπέρνουν, ούτε να θερίζουν τα χωράφια τους, να μην κλαδεύουν τα αμπέλια τους ούτε να τρυγούν τα σταφύλια τους ώστε να ξεκουράζεται η γη και να μπορεί μακροπρόθεσμα να αποδίδει τους καρπούς της (βλ. Λευιτικό κε' 1-7).

Αυτό έχει αποδειχτεί επιστημονικά ότι ωφελεί πολύ τη γη και έχει μακροπρόθεσμο όφελος τόσο στην ποσότητα όσο και στην ποιότητα της παραγωγής και ονομάζεται «αγρανάπαυση».

Δεν βλέπουμε όμως το λαό Ισραήλ να τήρησε κάποια στιγμή την εντολή αυτή και ο Θεός δεν το λησμόνησε. Για αυτό και μέσα στο Λόγο Του Θεού **η αιχμαλωσία του λαού Ισραήλ από τους Βαβυλώνιους σχετίζεται με την απείθειά τους στην τήρηση των Σαββάτων της γης τους.** Διαβάζουμε σχετικά: *«διά να πληρωθή ο λόγος του Κυρίου ο διά στόματος Ιερεμίου, εωσού η γη χαρή τα σάββατα αυτής· διότι πάντα τον καιρόν της ερημώσεως αυτής εφύλαττεσάββατον, εωσούσυμπληρωθώσιν εβδομήκοντα έτη.»* (Β' Χρονικών λς' 21)

Και ο Θεός επέτρεψε την αιχμαλωσία για 70 χρόνια (πάλι ο αριθμός επτά...) ώστε η γη να απολαύσει επιτέλους τα Σάββατα αυτής.

Ο κύκλος των 49 χρόνων – Το Ιωβηλαίο έτος (αφέσεως): Στη συνέχεια του 25^{ου} κεφαλαίου στο βιβλίο Λευιτικό διαβάζουμε ότι με την συμπλήρωση επτά Σαββάτων της Γης, δηλαδή 49 χρόνων ($7 \cdot 7 = 49$), ο λαός Ισραήλ γιόρταζε το Ιωβηλαίο έτος (έτος της αφέσεως). Κατά το 50^ο έτος λοιπόν κάθε χρέος σβηνόταν, τα κτήματα γυρνάγανε στους αρχικούς ιδιοκτήτες και οι δούλοι απελευθερώνονταν. Ήταν ένα έτος χαράς, ευλογίας και άφεσης χρεών. Ο λαός δεν έσπειρε ούτε κλάδευε αλλά αφηνόταν στην πρόνοια Του Θεού για να ζήσει. Και πάνω από όλα θυμόντουσαν ότι όπως ο Κύριος τους ελέησε και τους κάλεσε στην ελευθερία Του έτσι και ο καθένας δεν έπρεπε να: *«δυναστεύσει έκαστος τον πλησίον αυτού αλλά θέλεις φοβηθή τον Θεόν σου· διότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας.»* (Λευιτικό κε' 17)

Όμως δεν βλέπουμε κάποια στιγμή καταγεγραμμένη μέσα στο Λόγο Του Θεού κατά την οποία ο λαός να εφάρμοσε το Ιωβηλαίο έτος και την παραγραφή των χρεών που αυτό συνεπαγόταν.

Αν λοιπόν ο Θεός δεν λησμόνησε την παρακοή του λαού στο να τηρήσει τα Σάββατα της Γης (κάθε επτά χρόνια) μάλλον δεν θα λησμόνησε και την ανυπακοή στην τήρηση του έτους της αφέσεως (κάθε 49-50 χρόνια). Και αν το αποτέλεσμα της παράβασης της πρώτης εντολής ήταν **70 χρόνια αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα** κατά αναλογία η ανυπακοή στην εφαρμογή του έτους της αφέσεως θα είχε επταπλάσιες συνέπειες, δηλαδή **490 χρόνια**.

Μπορούμε λοιπόν να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι τα 490 βιβλικά χρόνια κατά τα οποία ο Κύριος διαδικάζεται με το λαό Ισραήλ σχετίζονται με την ανυπακοή του λαού στην τήρηση του Ιωβηλαίου έτους. Και όπως στο Ιωβηλαίο έτος παραγραφόταν κάθε χρέος και ο λαός απολάμβανε την ελευθερία του έτσι και στο τέλος των 490 χρόνων θα γίνει το **«μεγάλο έτος της αφέσεως»** καθώς ο Κύριος θα κατεβεί εξ' ουρανού για να εγκαταστήσει τη χιλιετή Βασιλεία. Για **«να εισαχθή δικαιοσύνη αιώνιος, να σφραγισθή όρασις και προφητεία και να χρισθή ο Άγιος των αγίων»**.

Η ευχή όλων μας είναι να απολαύσουμε και εμείς το μεγάλο Βασιλιά και να συγκυβερνήσουμε μαζί με όλους τους αγίους.